

Mest subsidiært:

5. Er forordning (EØF) nr. 1914/87 om indførelse for produktionsåret 1986/87 af en særlig absorptionsafgift for sukker i sådanne tilfælde i strid med den i fællesskabsretten grundfæstede beskyttelse af ejendomsretten og af den frie erhvervsudøvelse, såfremt afgiften ikke længere kan afholdes af den opnåede fortjeneste, men kun af reserveerne, hvorved virksomhedens eksistens trues?

Sag anlagt den 21. marts 1989 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag 93/89)

(89/C 107/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. marts 1989 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, 200, Rue de la Loi, Bruxelles, ved Robert Fischer og Peter Oliver, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremliis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-bygningen, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det statueres, at Irland ikke har opfyldt sine forpligtelser i medfør af artikel 52 i Traktaten, idet Irland kræver, at statsborgere fra andre medlemsstater skal oprette et irsk selskab for at kunne få licens til havfiskeri med et irsk fiskerfartøj.
- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Fordelingen mellem medlemsstaterne af fiskekvoter medfører på ingen måde, at artikel 52 ikke skal anvendes; foranstaltninger vedrørende fiskekvoter må ikke være i strid med denne bestemmelse. Artikel 43 kan ikke fortolkes som om den tillader indførelse af foranstaltninger, der diskriminerer mellem fiskere på grundlag af nationalitet.

Sag anlagt den 21. marts 1989 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag 95/89)

(89/C 107/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. marts 1989 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Eugenio de March og Eric White, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse hos Georgios Kremliis, Centre Wagner, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det statueres, at Den Italienske Republik har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til EØF-Traktatens artikel 30, idet den har forbudt indførelse af en række ostesorter, der lovligt er produceret og bragt på markedet i andre medlemsstater, og som under tilvirkningen er tilsat natriumnitrat i mængder, der ligger under det ifølge den internationale videnskab tilladelige maksimum (på højst 50 mg pr. kg).
- Den Italienske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Anvendelsen af natriumnitrat som tilsætningsstof til ost i Italien øger ikke på nævneværdig måde den fare, natriumnitrat udgør for den offentlige sundhed. Forbudet mod indførelse til Italien af oste, der indeholder nitrater som tilsætningsstoffer udgør derfor en hindring for samhandelen, der er aldeles uforholdsmæssig og ubegrundet i henhold til Traktatens artikel 36. Et forbud mod nitrat i ost udgør desuden, så længe der i øvrigt ikke er truffet effektive foranstaltninger overhovedet til en langt mere påkrævet reduktion af opsugningen af nitrat i naturen (og navnlig nitrat, der skyldes anvendelsen af kunstgødning) en vilkårlig forskelsbehandling, der er forbudt ifølge artikel 36, andet punktum.

Sag anlagt den 21. marts 1989 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag 96/89)

(89/C 107/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. marts 1989 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent R. C. Fischer som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremliis, Den Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det statueres, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser efter EØF-Traktaten, idet det
 - a) i eller omkring april 1983 har frigivet omkring 60 000 tons maniok, som var blevet udført fra Thailand uden eksportcertifikat, til fri omsætning inden for Fællesskabet

— uden opkrævning af den fulde importafgift, jfr. artiklerne 2 og 4 i forordning (EØF) nr. 2744/75, og

— uden at kontrollere, om der for denne mængde maniok gjaldt den nedsatte afgift i henhold til samarbejdsaftalen EØF-Thailand, jfr. Traktatens artikel 5 og artikel 7 i forordning (EØF) nr. 2029/82 og (EØF) nr. 3383/82;

b) og har afvist, at det beløb, som man med urette undlod at opkræve for denne mængde maniok, nemlig 19 765 281,39 hfl., må betragtes som Fællesskabernes egne indtægter og stilles til rådighed for Kommissionen, med tillæg af rente fra 29. juni 1984, jfr. artikel 11 i forordning (EØF) nr. 2891/77.

2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

— Tilsidesættelse af forordning (EØF) nr. 2744/75 sammenholdt med samarbejdsaftalen EØF-Thailand fra 1982 samt forordning (EØF) nr. 604/83, (EØF) 2029/82 og (EØF) nr. 3383/82, idet Kongeriget Nederlandene har anvendt den nedsatte importafgift på 6 % ad valorem, som ifølge artikel 1, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 604/83 udtrykkeligt er begrænset til de mængder, der leveres i henhold til samarbejdsaftalen EØF-Thailand. Indførsel af det omtvistede parti maniok mod erlæggelse af den nedsatte afgift i medfør af importlicenser, som er udstedt for andre partier maniok, samt ved fremlæggelse af thailandske eksportcertifikater udstedt for andre partier, er klart i strid med det i samarbejdsaftalen fastsatte princip om dobbelt kontrol. Også før forordning (EØF) nr. 499/83⁽¹⁾ trådte i kraft, havde de nationale myndigheder ret og — ved begrundet

tvivl som i den foreliggende sag ifølge Kommissionens udtalelse — pligt til at kontrollere identiteten af den udbudte maniok (f.eks. ved at indhente oplysninger hos BALM, som havde udstedt de fremlagte importlicenser). Subsidiært: De nederlandske myndigheder har med urette undladt at kræve efterbetaling af den skyldige importafgift.

— Tilsidesættelse af forordning (EØF) nr. 2891/77.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. marts 1989 af Sozialgericht Frankfurt am Main i sagen Francisco Yanez-Campoy mod Bundesanstalt für Arbeit, Nürnberg

(Sag 99/89)

(89/C 107/21)

Ved kendelse afsagt den 13. marts 1989, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. marts 1989, har Sozialgericht Frankfurt am Main, 22. Afdeling, i sagen Francisco Yanez-Campoy, Waldstraße 30, D-6000 Frankfurt am Main, mod Bundesanstalt für Arbeit, Nürnberg, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Trådte den ensartede løsning for samtlige medlemsstater, der er omhandlet i artikel 99 i forordning (EØF) nr. 1408/71⁽¹⁾, i kraft i januar 1986, og finder forordningens artikel 73, stk. 1, i så fald anvendelse på de i Spanien bosatte børn af spanske arbejdstagere, der har beskæftigelse i Forbundsrepublikken, med virkning fra januar 1986?

⁽¹⁾ EFT nr. L 56 af 3. 3. 1983, s. 12.

⁽¹⁾ EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, s. 366.